

Posudek vedoucí bakalářské práce Andrey Láníčkové Osobní iniciace – Atelier tělového designu.

Tohle téma, ačkoli zní v dnešní době ne příliš pravděpodobně, bylo, myslím, pro Andreu šťastným krokem.

Je jisté, že zásadní vliv na toto rozhodnutí můžeme hledat v dlouholetém kontaktu s přednáškami Kreativního myšlení Martina Mrskoše, kterému tímto děkuji za výbornou práci a aktivní interakci se studenty .

Andrea šla velmi lakonicky k jádru věci, bylo jasné, že si uvědomuje „pravý čas“, který se jí v podobě bakalářky nabídl.

Již předešlé práce by mohly signalizovat jisté tendence – pracovala se sny, zašívala je do průsvitné látky, kreslila jakési snové ikony na zamlžená skla nočního okna, nechávala miniaturní vílu - holčičku, něco jako svůj dětský autoportrét o samotě na podivných místech, v nebezpečných souvislostech jako vyslankyni nějakého velmi křehkého tajemství...

Nyní bylo na ní samé zhostit se aktu tranzitu v rámci specifického osobního rituálu, osobních činů, při nichž bude hledat, materializovat a prožívat vlastní iniciaci.

Andrea klame tělem, přijala jsem ji do atelieru s představou vitální energetické tančící tygřice. Něco je však jinak a moje role v této hře byla korigovat původní úsudek a ambice na opak. Je možné, že jde o křehkou, citlivou, tichou a jemnou dívku vyšívající mlčky bezbarvé blánité dopisy...

Andrea ví, kdo je, nebo k sobě hledá cestu právě formou „iniciace“.

Kreslí duhově zbarvené mediumní kresby bez jakýchkoli enervujících stop jakoby nám nabízela další variantu bludičky.

Pohádka o Rusalce?

Hlubina pod vodou je stále zamlžená. Světélko nás vede močálem aniž bychom se dotkli nebo omočili nohu ve smrdutém bahně. Děláme, jakoby nebylo, možná už má sestup dolů dávno za sebou a vidíme naopak zrod motýla který je už oddán slunci...měsíci?

Otázka osobní temnoty je skryta, Rusalka nám nabízí tu část leknínu, která je na hladině, ještě nerozvíta, nenápadně a nějakým omamem slibuje vůni květu závislou jen na jemném zavanutí, které už tu mohlo být, je, anebo vidina zmizí..

Nebudu popisovat studijní fáze projektu, jde o dlouhodobý proces a víme, že bakalářka je jednou z bran.

Řešíme tělo a jeho emanační a percepční duchovní schopnosti, v naší kultuře nenacházíme takovou, křesťanstvím nezátíženou kvalitu jako dušetělo v jedné společné formě.

Avšak - jako v pohádce jsme sami sobě abstrakcí, ideou a s touto fyzicky pocíitelnou kvalitou osobní každodenní účasti na Mýtu jsou naše jakékoli aktivity iniciační.

Andrea hledá místa síly, která vnímavost těchto kvalit amplifikují, jde o noční les. Tma je prostor pro poznání světla...

Má v úmyslu téměř neznatelně tvarovat taková místa v lese, možná nejen zde, manipulovat civilizovanou krajinu zpět k její schopnosti dýchat ducha. Zakládá tajně jakousi zahrádku (neodpustíme si poznamenat, jakou rozkoš působí dívkám pohled na květy bílých srdíček..) a v ní tráví černé noci sama. Vychodila kolem kruh celkem přirozeně, protože zahradu to brání.

Chodí v noci potmě a pomocí otcovy baterky (která dosvítí až k jeho matce na sídlišti do vzdáleného okna paneláku), svítí skrz stromy a nabízí nám podivné pohledy na falešné měsíčky mezi kmeny, její světlo, nejen pro ni ale i pro náhodného návštěvníka může být značně iniciační...

Máme tu video a audio jako svědky.

Tato křehká hra bez ironie si říká o možnost být zažita a já Andy přeju aby si jí v klidu prožila a dospěla v dospělosti k další bráně.

Doporučuji k absolutoriu

V Brně 7.6. 2009

doc.Mgr. Jana Preková